

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 1 lutego 2019 r.

Poz. 731

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.31.2019 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 28 stycznia 2019 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 994 z późn. zm.) art. 4 ust.2 ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018r. poz. 1454 ze zm.)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr II/10/2018 Rady Gminy Wojaszówka z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wojaszówka w części dotyczącej: §3 ust.1 pkt 1 w fragmencie: „a także ich otoczenia”, §4 ust.1 we fragmencie „niezwłocznego” i ust.2, §5 ust.1 we fragmencie: „o masie całkowitej do 3,5 t”, §5 ust.1 pkt 2-4 i ust.2, §6 we fragmencie: „o ile działania te nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą”, §6 ust.2, §7 pkt 1-5, §10 ust. 5, §14, §15, §19 ust.1 i ust.2, §21 pkt 1-7 w Rozdziale 4, §21 ust.2, ust.3 i ust.5 w Rozdziale 6, §22 ust.1 we fragmencie: „przestrzegania zapisów niniejszego regulaminu, a także”, §22 ust.1 pkt 1, pkt 2, pkt 4 i ust. 2 w Rozdziale 7

Uzasadnienie

W dniu 19 grudnia 2018r. Rada Gminy Wojaszówka podjęła uchwałę Nr II/10/2018 w sprawie ustalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wojaszówka. Przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 4 stycznia 2019 roku.

Delegację ustawową do podjęcia uchwały w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wojaszówka stanowi przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018r. poz. 1454 ze zm.) zwanej dalej u.c.p.g., zgodnie z którym rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej "regulaminem"; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Zakres regulacji uchwalonego regulaminu wynika z art. 4 ust. 2 u.c.p.g. Wyliczenie we wskazanym przepisie ustawy elementów regulaminu ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że nie można w nim zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść art. 4 ust. 2 u.c.p.g. Jednocześnie przepis ten zawiera obligatoryjne elementy regulaminu, co powoduje, że w tej uchwale muszą znaleźć się postanowienia odnoszące się do wszystkich punktów wymienionych w ust. 2 art. 4 u.c.p.g. Wskazując zakres zagadnień objętych regulaminem czystości i porządku ustawodawca, w skonstruowaniu delegacji ustawowej, posłużył się sformułowaniem: "regulamin określa", co prowadzi do wniosku, że treść tego regulaminu musi bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowej. Takie też stanowisko ugruntowało się w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyroki: NSA z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt II OSK 2012/12, z dnia 14 grudnia 2011 r. sygn. akt II OSK 2058/11 Wojewódzkich Sądów Administracyjnych : WSA w Poznaniu z dnia 23 października 2013 r. sygn. akt IV SA/Po 748/13, z dnia 3 października 2013 r. sygn. akt IV SA/Po 507/13, WSA w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 r. sygn. akt II SA/Sz 238/13, w WSA w Gliwicach z dnia 3 lipca 2014 r. sygn. akt II SA/Gl 465/14).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 2 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące: 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących: a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez

punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a, b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi; 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu: a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, b) liczby osób korzystających z tych pojemników; 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego; 4) (uchylony) 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami; 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku; 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach; 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Zgodnie z ust. 2a powołanego wyżej przepisu art. 4 ustawy regulamin może wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a.

Regulamin jest aktem prawa miejscowego. Zgodnie zaś z treścią art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego, obowiązujące na obszarze działania tych organów, jedynie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Oznacza to, iż każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, a działania muszą mieścić się w granicach i na podstawie prawa (art. 7 Konstytucji RP).

Po dokonaniu analizy podjętej uchwały organ nadzoru stwierdził, że część postanowień Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wojaszówka narusza wyżej przytoczone przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Naruszenia te polegają bądź na wprowadzeniu regulacji sprzecznych z ustawą, w tym polegających na niedopuszczalnej jej modyfikacji, bądź na ustanowieniu postanowień wykraczających poza przyznaną radzie delegację do podejmowania określonej działalności uchwałodawczej.

W § 3 ust. 1 pkt 1 Regulaminu zawarto zapis, zgodnie z którym: „Właściciele nieruchomości obowiązani są do wyposażenia nieruchomości w pojemniki lub worki do zbierania odpadów komunalnych opisanych w rozdziale III oraz utrzymania tych urządzeń, a także ich otoczenia w odpowiednim stanie sanitarnym i technicznym.”

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 2 pkt 2 u.c.p.g. w regulaminie winny zostać określone szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu: a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, b) liczby osób korzystających z tych pojemników. Celem wskazanej regulacji jest zapewnienie odpowiedniego stanu pojemników i koszy przeznaczonych do gromadzenia odpadów. Przytoczony przepis ustawy nie upoważnia natomiast rady gminy do nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku utrzymywania otoczenia tych urządzeń w odpowiednim stanie sanitarnym i technicznym. Wobec powyższego należy stwierdzić, że rada gminy nakładając na właścicieli nieruchomości obowiązek, do nałożenia którego nie była uprawniona przekroczyła ustawową kompetencję. Stąd też należało zakwestionować zawarty w § 3 ust. 1 pkt 1 Regulaminu zapis we fragmencie „, a także ich otoczenia”.

W § 4 ust. 1 Regulaminu podjęto postanowienie, w myśl którego: „Właściciele nieruchomości położonych wzdłuż chodników mają obowiązek niezwłocznego usunięcia błota, śniegu, lodu, oraz innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego”.

Jak już wyżej wspomniano, rada gminy stanowiąc przepisy regulaminu musi mieć na względzie, iż udzielone jej upoważnienie ustawowe ograniczone jest wyłącznie do tych aspektów dotyczących problematyki

utrzymania czystości i porządku na terenie danej gminy, które ściśle zostały wymienione w art. 4 ust.2 u.c.p.g. Charakter wprowadzanej regulaminem regulacji jest restrykcyjny. Stąd też nie jest możliwe rozszerzanie kompetencji uchwałodawczej organu stanowiącego gminy na inne zagadnienia nawet, jeśli w jego ocenie są one pożądane, czy korzystne dla całej wspólnoty samorządowej. W ocenie legalności wprowadzanej regulacji miejscowej jest też istotna kwestia przestrzegania praw jednostki, w tym jej prawa własności. W wyroku z dnia 14 listopada 2017r. sygn. akt: II OSK 443/16 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Wbrew zarzutom skargi Sąd pierwszej instancji zasadnie stwierdził nieważność § 5 ust. 2 pkt 2 lit. a regulaminu w zakresie słowa: "niezwłocznie". W przepisie art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.c.p.g. jest mowa o uprzątnięciu błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Rada Miejska w § 5 ust. 2 pkt 2 lit. a regulaminu dokonała nieuprawnionej modyfikacji normy ustawowej poprzez dodanie słowa: "niezwłocznie", co oznacza, że nie wypełniła prawidłowo upoważnienia ustawowego, a ponadto naruszyła zasadę prawidłowej legislacji.” Podzielając przytoczone wyżej stanowisko należy zatem zakwestionować zawarte w § 4 ust.1 uchwały uregulowanie w zakresie słowa „niezwłocznego”, jako wykraczające poza przyznaną Radzie delegację.

W §4 ust. 2 Regulaminu postanowiono, że: „Usuwanie błota, śniegu i lodu powinno odbywać się niezwłocznie poprzez podejmowanie działań usuwających śliskość z chodnika tj.: zamiatanie, zbieranie, zmywanie itp. Materiały sypkie użyte do celów zwalczania śliskości należy usunąć z chodnika po zakończeniu sezonu zimowego”.

Przepisem art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. została uregulowana kwestia utrzymywania w czystości chodników położonych wzdłuż nieruchomości. Właściciele nieruchomości, o których mowa w przywołanym przepisie są zobligowani do uprzątnięcia z nich błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.c.p.g. ustawy nie przyznaje uprawnienia organowi stanowiącemu gminy do nałożenia na nich obowiązku podejmowania dodatkowych działań usuwających (likwidujących) lub ograniczających śliskość chodnika. Powyższe stanowisko zostało podzielone w orzecznictwie sądowoadministracyjnym (por. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 12 maja 2011 r., sygn. akt II SA/OI 156/11, wyrok WSA w Gdańsku z dnia 9 maja 2012 r., sygn. akt II SA/Gd 120/12 wyrok NSA z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2012/12). Nakładając w Regulaminie na właścicieli nieruchomości obowiązek usuwania śliskości na chodniku Rada wykroczyła zatem poza przyznany przepisem art. 4 ust.2 pkt 1 lit. b u.c.p.g. zakres upoważnienia.

W §5 ust.1 pkt 2 Regulaminu zawarto zapis, według którego: „Mycie pojazdów samochodowych o masie całkowitej do 3,5 t poza myjniami może odbywać wyłącznie na terenach nieruchomości nie przeznaczonych do użytku publicznego, pod warunkiem dokonywania tych czynności na wydzielonych utwardzonych częściach nieruchomości oraz przy użyciu środków ulegających biodegradacji.”

Następnie w § 5 ust.2 Regulaminu postanowiono, że „Pojazdy samochodowe o masie całkowitej powyżej 3,5 t mogą być myte wyłącznie w myjniach samochodowych”.

Zgodnie z art. 4 ust.2 lit. c u.c.p.g. w regulaminie winny być określone szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. W przywołanym przepisie ustawy nie znajduje uzasadnienia ograniczenie w regulaminie możliwości mycia pojazdów wyłącznie przy użyciu środków ulegających biodegradacji na wydzielonych utwardzonych częściach nieruchomości, jak również ograniczenie mycia poza myjniami samochodowymi wyłącznie pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 ton.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wyroku z dnia 23 marca 2016r. sygn. akt: IV SA/Po 57/16 stwierdził, że „ Trafnie Prokurator dopatrywał się przekroczenia przez Radę Miejską ustawowej kompetencji w § 4 ust. 1 pkt 2 zaskarżonego regulaminu poprzez ustalenie, że mycie samochodów poza myjniami może odbywać się wyłącznie pod warunkiem dokonywania tych czynności na wydzielonych, utwardzonych częściach nieruchomości oraz przy użyciu środków myjących ulegających biodegradacji. Norma kompetencyjna zawarta w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy upoważniała Radę Miejską do określenia wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących mycie i naprawę pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Z przepisu ustawy nie wynika jednak kompetencja do określenia środków jakimi miałyby być myte samochody poza myjniami (podobnie WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 740/15). Tym samym § 4 ust. 1 pkt 2 zaskarżonego regulaminu należało uznać za ustanowiony z przekroczeniem kompetencji wynikającej z art. 4 ust. 2 ustawy. Zasadnie również Prokurator zwrócił uwagę, że w § 4 ust. 3 zaskarżonego regulaminu Rada Miejska w sposób nieuprawniony ograniczyła stosowanie § 4 ust. 1 i 2 do samochodów

o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 ton bowiem z przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 lit c ustawy nie wynika upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do ograniczenia stosowania ustalonych w nim przepisów tylko do określonej grupy pojazdów, w tym przypadku pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 ton.” Należy zatem uznać za nieuprawniony przytoczony wyżej §5 ust.1 we fragmencie: „o masie całkowitej do 3,5 t”, jak również §5 pkt 2 i ust. 2 Regulaminu.

W §5 ust. 1 pkt 3 i pkt 4 Regulaminu zawarto postanowienia o treści: „Mycie pojazdów samochodowych o masie całkowitej do 3,5 t poza myjniami może odbywać wyłącznie na terenach nieruchomości nie przeznaczonych do użytku publicznego, pod warunkiem: mycia wyłącznie części nadwozia pojazdów (pkt 3), nie stwarzania uciążliwości przy wykonywaniu mycia dla właścicieli nieruchomości sąsiednich (pkt 4).

Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit.c nie upoważnia rady gminy do określenia jakichkolwiek zakazów wykraczających poza regulacje ustawowe. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 21.01.2016r. sygn. akt: IV SA/Po 740/15 stwierdził, że: „do wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit.c u.c.p.g. kompetencji Rady Gminy należało określenie wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Tym samym Rada Gminy posiadała upoważnienie do określenia ogólnych zasad dotyczących mycia pojazdów poza myjniami, takich jak zasady pozbywania się powstałych w ten sposób nieczystości, nie natomiast, tak, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie do generalnego ograniczenia możliwości mycia pojazdów tylko do określonych w regulaminie części pojazdów. Wprowadzenie zakazu bardziej rygorystycznego niż w ustawie nie stanowi wypełnienia delegacji ustawowej, która dawała Radzie Gminy możliwość wskazania warunków do tych czynności poza wyznaczonymi do tego miejscami, a nie wprowadzenia pozwolenia na mycie wyłącznie nadwozia samochodu (por. wyroki WSA w Poznaniu w wyrokach z dnia 15 października 2015r. sygn. akt IV SA/Po 585/15 oraz z dnia 15 grudnia 2015r. sygn. akt IV SA/Po 868/15, CBOSA).”

Z kolei przepis §5 ust.1 pkt 4 Regulaminu bezpodstawnie zastrzega warunek nieuciążliwości dla właścicieli sąsiedniej nieruchomości, skoro ustawa upoważnia Radę do wypowiedzania się tylko w kontekście utrzymania czystości i porządku. Należy natomiast wskazać, że to Kodeks cywilny reguluje kwestie dotyczące stosunków sąsiedzkich. W myśl art. 144 k.c właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które zakłócałyby korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Regulacja dotycząca uciążliwości dla innych osób wkracza w regulację prawa sąsiedzkiego zawartą w art. 144 k.c. Przepisy regulaminu nie mogą regulować stosunków sąsiedzkich. Mają tworzyć warunki do utrzymania ładu publicznego, ale nie mogą wkraczać w sferę zarezerwowaną dla regulacji prawa cywilnego (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Go 1076/12, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt II SA/Bd 120/12). Powyższe uwagi należy odnieść również do zawartych w badanym Regulaminie regulacji dotyczących: nie stwarzania uciążliwości przy wykonywaniu napraw dla właścicieli nieruchomości sąsiednich (§ 6 ust. 2), gromadzenia odchodów zwierząt w sposób nieuciążliwy dla mieszkańców innych nieruchomości (§22 ust.1 pkt 4 w Rozdziale 7).

W §6 ust. 1 Regulaminu został zawarty zapis, według którego naprawa pojazdów samochodowych, o ile działania te nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą poza warsztatami samochodowymi może odbywać się wyłącznie pod warunkiem (...).”

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. W ocenie organu nadzoru zawarcie w § 6 Regulaminu sformułowania „o ile działania te nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą” stanowi nieuprawnioną modyfikację wskazanego wyżej przepisu ustawy. Stąd też, należy zakwestionować treść §6 Regulaminu we fragmencie „o ile działania te nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.”

W przepisie §7 pkt 1-5 Regulaminu zostały wprowadzone zakazy: spalania odpadów w instalacjach grzewczych budynków, a także w pojemnikach (pkt 1), spalania odpadów z tworzyw sztucznych i gumy w instalacjach i na powierzchni ziemi, przy czym dopuszcza się spalanie odpadów z drewna, a także korek i korę oraz papier i tekturę niezawierające substancji niebezpiecznych, impregnatów, folii itp. o ile nie jest to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nie narusza odrębnych przepisów (pkt 2), wyrzucania odpadów komunalnych pochodzących z gospodarstw domowych, sklepów, punktów gastronomicznych i usługowych oraz innych nieruchomości do koszy ulicznych oraz pojemników innych właścicieli (pkt 3), indywidualnego

wywożenia i wysypywania odpadów stałych (pkt 4), stosowania środków chemicznych szkodliwych dla środowiska w celu usunięcia śniegu i lodu (pkt 5). Kolejne zakazy wprowadzono w §21 pkt 1-7 zawartym w Rozdziale 4 uchwały dotyczące: umieszczania w pojemnikach i workach na niesegregowane odpady komunalne mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, odpadów z remontów i budowlanych, leków i chemikaliów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, baterii i akumulatorów, zużytych opon i odpadów zielonych (pkt 1), umieszczania w pojemnikach przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych, odpadów pochodzących z działalności gospodarczej, w tym odpadów medycznych i opakowaniowych oraz gorących odpadów komunalnych, a w szczególności gorącego popiołu (pkt 2), umieszczania w pojemnikach i workach przeznaczonych do selektywnej zbiórki, odpadów innych niż te, na jakie przeznaczony jest pojemnik lub worek (pkt 3), wywożenia i wysypywania odpadów w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych (pkt 4), zakopywania odpadów (pkt 5), wykorzystywania nieczynnych studni do gromadzenia odpadów, nieczystości ciekłych, wód opadowych, nawozów naturalnych (pkt 6), samodzielnego opróżniania zbiorników bezodpływowych na nieczystości ciekłe (pkt 7).

W ocenie organu nadzoru przytoczone powyżej zakazy nie stanowią materii regulaminu utrzymania czystości i porządku w gminie. Wprowadzenie tego rodzaju zakazów dla adresatów uchwały pozbawione jest podstaw prawnych, a co więcej - jest zbędne, gdyż wskazane powyżej kwestie są przedmiotem regulacji ustawowej. Rada gminy nie może natomiast powielać i modyfikować uregulowań ustawy upoważniającej i przepisów innych aktów normatywnych. Trzeba mieć na uwadze, że kwestie objęte dyspozycją przepisu § 7 oraz przepisu § 21 zawartego w Rozdziale 4 Regulaminu zostały unormowane w przepisach odrębnych, przede wszystkim w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018r. poz. 992 ze zm.), która w art. 23 ust. 1 wprowadza generalną zasadę, że odpady są zbierane w sposób selektywny, jak również reguluje sposób postępowania z poszczególnymi rodzajami odpadów. Natomiast rada gminy jest adresatem obowiązków wymienionych w art. 3 ust. 1 i 2 u.c.p.g. w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminie, co należy do obowiązkowych zadań własnych gminy, w ramach których gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności m.in. ustanawiają selektywne zbieranie odpadów komunalnych obejmujące co najmniej następujące frakcje odpadów: papieru, metalu, tworzywa sztucznego, szkła i opakowań wielomateriałowych oraz odpadów komunalnych ulegających biodegradacji, w tym odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji (pkt 5). Przepis art. 1a u.c.p.g. w sprawach dotyczących postępowania z odpadami komunalnymi, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie, odsyła też systemowo do ustawy o odpadach.

W wyroku z dnia 8 września 2015 r., II SA/Łd 549/15 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wprost wyraził pogląd, że „na wprowadzanie bezwzględnych zakazów regulacja art. 4 ustawy nie zezwala”.

Odnośnie regulacji przyjętych w § 7 pkt 1-4 i w § 21 pkt 1 –pkt 7 zawartym w Rozdziale 4 uchwały należy dodatkowo podnieść, że ustanowione w tym przepisie zakazy wynikają z art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez zbieranie powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych zgodnie z wymaganiami określonymi w regulaminie i przepisach wydanych na podstawie art. 4a (pkt 3), gromadzenie nieczystości ciekłych w zbiornikach bezodpływowych (pkt 3a) i pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi (pkt 3b). Przytoczyć tu należy także stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi zajęte w wyroku z dnia 21 października 2015r. sygn. akt: II SA/Łd 746/15, w którym Sąd stwierdził, że „Przechodząc do zarzutu naruszenia prawa (...) ustalającego zakaz spalania odpadów na powierzchni ziemi oraz w instalacjach grzewczych budynków, a także w pojemnikach dostrzec trzeba, że wskazana regulacja nie znajduje oparcia w delegacji ustawowej przekazanej do realizacji w regulaminie utrzymania czystości i porządku. W tym zakresie wyjaśnić należy, że art. 5 ust. 1 pkt 3b u.c.p.g. nakłada na właścicieli nieruchomości obowiązek utrzymania czystości i porządku przez pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi. Przepis ten odnosi się do odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych. Natomiast do innych odpadów w dostatecznym stopniu odnoszą się przepisy odrębne, w szczególności wspomniana wcześniej ustawa o odpadach, która określa zasady postępowania z odpadami w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w tym zasady zapobiegania powstawania odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko, a także odzysku lub unieszkodliwiania odpadów. W tej sytuacji wprowadzanie dodatkowych zakazów jest nieuprawnione (vide wyroki WSA: w Łodzi z dnia 17 marca 2015r. w sprawie II SA/Łd 1196/14, z dnia 13 czerwca 2015r. w sprawie II SA/Łd 193/15, z dnia 17 czerwca

2015r. w sprawie II SA/Łd 176/15; w Bydgoszczy z dnia 22 lutego 2011r. w sprawie II SA/Bd 1484/10).” W przywołanym wyroku wskazano następnie, że powyższe uwagi należy odnieść również do zakazu indywidualnego wywożenia i wysypywania odpadów stałych szczególnie w miejsca do tego nieprzeznaczone; wylewania nieczystości ciekłych poza wyznaczonymi do tego celu stacjami zlewnymi; wykorzystywania nieczynnych studni kopanych do gromadzenia odpadów, nieczystości ciekłych i wód opadowych spływających z powierzchni nieruchomości; składowania odpadów w miejscach nieprzeznaczonych do tego celu zgodnie z ustawą o odpadach. (...)”

Zakaz odnoszący się do stosowania środków chemicznych szkodliwych dla środowiska dla usunięcia śniegu i lodu również nie znajduje podstaw w upoważnieniu ustawowym art. 4 ust. 2 u.c.p.g. Powyższy zakaz wynika z przepisów (art. 87b , art. 131 pkt 7) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018r. poz. 1614 ze zm.).

Ustanowione w przepisach §7 i § 21(Rozdział 4) Regulaminu zakazy wynikają zatem z innych aktów prawnych. Stąd też należy stwierdzić, że Rada przekroczyła granice ustawowego upoważnienia stanowiąc wskazane wyżej przepisy dotyczące materii uregulowanej przepisami innych aktów prawnych.

W §10 ust. 5 Regulaminu zawarto postanowienie, zgodnie z którym: „Właściciele nieruchomości, na których odbywają się imprezy masowe są zobowiązani do pozbywania się odpadów w sposób określony w niniejszym Regulaminie, przy czym , rodzaj, ilość i pojemność pojemników na odpady komunalne oraz termin i sposób odbioru odpadów następuje na podstawie odrębnej umowy zawartej z podmiotem uprawnionym do odbioru odpadów.”

Zamieszczenie powyższego uregulowania w Regulaminie również nie znajduje ustawowego umocowania. W tym miejscu należy przywołać stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z dnia 14 listopada 2017r. sygn. akt: II OSK 443/16, zgodnie z którym: „, Regulamin utrzymania czystości i porządku nie może wykraczać poza ramy u.c.p.g. i stanowić obowiązków właścicieli ponad granice ustawowe (art. 5 ust. 1) oraz ponad obowiązki innych podmiotów wskazanych w art. 5 ust. 2-5 u.c.p.g. Przy podejmowaniu uchwały czuwać należy nad korelacją w zakresie zasad uchwalanych na podstawie art. 4 ust. 1, a wymienionych w art. 4 ust. 2 z obowiązkami właścicieli i podmiotów wskazanych w art. 5 ust. 1-5 u.c.p.g. Organizatora imprezy masowej nie można uznać za właściciela nieruchomości w rozumieniu art. 2 pkt 4 u.c.p.g., nie należą też do podmiotów wymienionych w art. 5 ust. 2-4, na które ustawa wprost nakłada określone obowiązki z zakresu utrzymania czystości i porządku. Niezasadna jest przy tym argumentacja strony skarżącej, że postanowienia regulaminu dotyczą właścicieli nieruchomości, na których odbywają się imprezy masowe, a przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych określają obowiązki organizatorów takich imprez. Trafnie bowiem przyjął Sąd pierwszej instancji, że ocenie legalności podlega zakres przedmiotowy zaskarżonej regulacji, a nie podmiotowy.” Stwierdzić zatem należy że zawarte w przepisie §10 ust. 5 Regulaminu unormowanie jest nieuprawnione.

W myśl §14 uchwały: „, W obiektach użyteczności publicznej pojemniki na odpady, pomiędzy terminami ich odbioru, należy przechowywać w altanach śmietnikowych, przystosowanych do tego pomieszczeniach lub wydzielonych do tego celu częściach nieruchomości.” W §15 uchwały postanowiono następnie, że: „,W przypadku, gdy umieszczenie pojemników na odpady nie jest możliwe na terenie nieruchomości właściciele nieruchomości zapewniają umieszczenie pojemników na odpady komunalne na terenie innej sąsiedniej nieruchomości, na zasadach uzgodnionych z jej właścicielem”.

Obowiązek wyposażenia nieruchomości w pojemniki służące do zbierania odpadów komunalnych oraz ich utrzymanie w odpowiednim stanie sanitarnym wynika z art. 5 ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. Z treści art. 4 ust. 2 pkt 2 u.c.p.g. wynika natomiast, że do kompetencji rady gminy należy m.in. ustalanie warunków rozmieszczenia pojemników i ich utrzymywania w odpowiednim stanie sanitarnym porządkowym i technicznym. Nie można jednak uznać, że rada gminy jest upoważniona wskazanym wyżej przepisem ustawy do nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku umiejscowienia pojemników w określonym miejscu. (por. wyroki: WSA w Poznaniu z dnia 7 października 2015r. sygn. akt: IV SA/Po 576/15, z dnia 21 kwietnia 2016r. sygn. akt: IV SA/Po 1056/15) Wobec powyższego należy zakwestionować przepisy §14 i 15 uchwały dotyczące umieszczenia w określonym miejscu pojemników na odpady.

W myśl przepisów § 19 ust.1 i ust.2 Regulaminu: „Spalanie suchych odpadów roślinnych poza instalacjami i urządzeniami do tego służącymi, pochodzących z zabiegów pielęgnacyjnych i upraw nie może naruszać odrębnych przepisów w tym zakresie.(ust. 1) Czynności związane ze spalaniem mogą być prowadzone

w miejscu i czasie , w którym nie powodują uciążliwości dla mieszkańców nieruchomości oraz właścicieli i mieszkańców nieruchomości sąsiednich” (ust.2).

Spalanie odpadów, w tym także odpadów roślinnych normują przepisy ustawy o odpadach (art. 29, art. 30 ust.1, art. 31 ust.7, art.155, art. 191). W kwestii dotyczącej uciążliwości dla mieszkańców nieruchomości sąsiednich w związku z podejmowaniem czynności związanych ze spalaniem zastosowanie ma przywołany już wyżej przepis art. 144 Kodeksu cywilnego, nakazujący powstrzymanie się od działań, które zakłócałyby korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. W związku z powyższym w ocenie organu nadzoru zawarte w przepisie §19 Regulaminu unormowania zawierające zakaz naruszania odrębnych przepisów oraz nakaz powstrzymania się od czynności, które w związku ze spalaniem odpadów roślinnych powodowałyby uciążliwości dla innych mieszkańców są zbędne, nieuprawnione i wkraczają w materię regulowaną przepisami ustawowymi.

W myśl przepisu § 21 ust.2 zawartego w Rozdziale 6 Regulaminu: „Osoby utrzymujące zwierzęta domowe zobowiązane są do sprawowania należytej opieki nad tymi zwierzętami, utrzymania ich w sposób nie stwarzający zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt, w tym zabezpieczenia nieruchomości, po której zwierzę swobodnie się porusza w taki sposób, aby zapobiec możliwości wydostania się zwierzęcia poza jej ogrodzenie oraz umieszczenia w widocznym miejscu tabliczki ostrzegawczej”.

Odnosnie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, wskazać należy, że ograniczenia ustalone przez radę gminy nie mogą obejmować nieruchomości stanowiących własność osób utrzymujących takie zwierzęta. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. wyznaczający granice upoważnienia rady gminy w przedmiocie określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, należy interpretować w związku z regulacją art. 3 ust. 2 pkt 13 u.c.p.g., z której wprost wynika, że organy gminy mają określać wymagania wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w zakresie bezpieczeństwa i czystości w miejscach publicznych. Określenie zatem obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe na terenach prywatnych nieruchomości dotyczących zobowiązania do zabezpieczenia nieruchomości przed możliwością samodzielnego wyjścia zwierząt na zewnątrz i oznakowania nieruchomości, na której poruszają się zwierzęta, uznać należy za wykraczający poza ustawowe upoważnienie.(por. wyrok WSA w Bydgoszczy z 20.06.2018r. sygn. akt: II SA/Bd 128/18). Ponadto należy zauważyć, że z treści przywołanego przepisu wynika, iż obowiązek zapobieżenia możliwości wydostania się poza ogrodzenie nieruchomości oraz umieszczenia w widocznym miejscu tabliczki ostrzegawczej wprowadzony ustanowiony w odniesieniu do wszystkich zwierząt domowych.

W § 21 ust.3 ustanowiono zapis, zgodnie z którym: „Wyprowadzanie psów bez kagańców i smyczy dozwolone jest jedynie na terenach ogrodzonych, nie stanowiących terenów użytku publicznego”. Z przytoczonego uregulowania wynika zatem, że w miejscach publicznych psy mogą przebywać wyłącznie w kagańcu i na smyczy. Wymaga jednak zwrócenia uwagi, że obowiązki właścicieli, o jakich mowa w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. nie mogą być formułowane dowolnie i dotyczyć wszelkich spraw z zakresu ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Przede wszystkim prawodawcy miejscowemu nie wolno wkraczać w zakres materii ustawowej. Do tej materii należy zaś sprawa sprawowania kontroli nad wyprowadzającym psem. Przedmiotową kwestię reguluje ustawa z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2019r., poz. 122), która w art. 10a ust. 3 stanowi, że zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Zgodnie zaś z kolejnym ust. 4 tego przepisu ustawy zakaz, o którym mowa w ust. 3, nie dotyczy terenu prywatnego, jeżeli teren ten jest ogrodzony w sposób uniemożliwiający psu wyjście. Ponadto zakaz zaniechania zachowania zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia jest unormowany w art. 77 Kodeksu wykroczeń. W świetle przywołanych przepisów obowiązkiem właściciela jest zatem takie puszczanie psa, aby zachowywać nad nim kontrolę. Organ stanowiący gminy nie ma natomiast kompetencji do tego, aby modyfikować wskazany w ustawie obowiązek poprzez określenie sposobu jego wykonywania. Jeżeli zatem właściciel psa potrafi sprawować nad nim kontrolę w inny sposób niż przez stosowanie kagańca i smyczy, na przykład poprzez wykorzystywanie umiejętności zwierzęcia wynikających z odpowiedniej tresury, to wymóg ustawy jest zrealizowany. Wobec powyższego uwarunkowanie możliwości przebywania psa w miejscu publicznym wyłącznie w kagańcu i na smyczy nawet wtedy, gdy właściciel ma możliwość sprawowania kontroli nad jego zachowaniem stanowi w ocenie organu nadzoru naruszenie wyżej przytoczonych przepisów ustawy o ochronie zwierząt.

Według przepisu § 21 ust. 5 Regulaminu: „Padłe zwierzę należy usuwać niezwłocznie, poprzez przekazanie przedsiębiorcy wykonującemu usługi w zakresie odbioru i unieszkodliwiania padłych zwierząt.”

Powyższe uregulowanie podjęto w Regulaminie bez należytej podstawy prawnej. Problematyka usuwania padłych zwierząt jest regulowana w wielu aktach prawnych. I tak, z przepisu art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U.z 2018r. poz. 151 ze zm.) wynika obowiązek właściciela nieruchomości do usunięcia padłych zwierząt z nieruchomości. Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 2 lit.c u.c.p.g. to zadaniem gminy jest zapewnienie budowy, utrzymania i eksploatacji instalacji i urządzeń do zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych lub ich części, a ponadto z art. 3 ust. 2 pkt 15 u.c.p.g. wynika, że gmina zapewnia zbieranie, transport i unieszkodliwianie zwłok bezdomnych zwierząt lub ich części oraz współdziała z przedsiębiorcami podejmującymi działalność w tym zakresie. Na uwadze również należy mieć, że z art. 5 ust. 4 u.c.p.g. wynika obowiązek zarządcy drogi do utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych, w którym to pojęciu mieści się, jak można wywodzić, również usuwanie zwłok padłych zwierząt (por. wyroki WSA w Poznaniu z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt IV SA/Po 646/14 oraz z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 576/15). Również przepisy ustawy o odpadach znajdują zastosowanie w przedmiotowej kwestii. Stąd też należy stwierdzić, że przepis zawarty w § 21 ust. 5 w Rozdziale 6 uchwały stanowi nieuprawnioną ingerencję w materię regulowaną w ustawach.

W zamieszczonym w Rozdziale 7 Regulaminu przepisie § 22 ust.1 pkt 1 i pkt 2 Rada postanowiła, że: „Prowadzący chów zwierząt gospodarskich zobowiązany jest do przestrzegania zapisów niniejszego regulaminu, a także: przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych (pkt 1), przeprowadzania deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt na zasadach określonych w § 23 (pkt 2).

W kontekście powyższych zapisów uchwały należy zauważyć, że zgodnie z art. 87 ust.2 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa są akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Konstytucja gwarantuje zatem, iż uchwalony na podstawie art. 4 ust.1 u.c.p.g. Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wojaszówka, który jest aktem prawa miejscowego obowiązuje na obszarze działania organu, który go ustanowił. Wobec tego przytoczony wyżej przepis §22 ust.1 Regulaminu we fragmencie: „, przestrzegania zapisów niniejszego regulaminu , a także” należy uznać za zbędny i nieuprawniony. Należy następnie podnieść, że przepisy Konstytucji wyraźnie wskazują hierarchię aktów prawnych. W świetle tych przepisów ustawa jest aktem prawnym hierarchicznie wyższym od aktów prawnych organów samorządu terytorialnego. Ustanowiony w ustawie zasadniczej, zamknięty katalog źródeł prawa skonstruowany jest jednocześnie w oparciu o zasadę hierarchiczności. Z zasady tej wynika, że umocowanie do wydawania aktów niższego rzędu musi wynikać z aktów wyższego rzędu, przy czym przepisy zawarte w aktach niższego rzędu nie mogą naruszać przepisów zamieszczonych w aktach wyższego rzędu. Zapisu w § 22 ust.1 pkt 1 uchwały nie da się pogodzić z obowiązującym hierarchicznym systemem źródeł prawa. Przepisy uchwały podjętej przez radę gminy na podstawie upoważnienia ustawowego nie mogą bowiem stanowić podstawy prawnej obowiązywania aktów wyższego rzędu (ustaw i rozporządzeń). Stąd też należy zakwestionować postanowienie zawarte w §22 ust.1 pkt 1 w Rozdziale 7 Regulaminu nakładające obowiązek przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych przez osoby prowadzące chów zwierząt gospodarskich.

Odnosnie nałożenia w Regulaminie obowiązku przeprowadzenia deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt gospodarskich na osoby prowadzące chów tych zwierząt należy wskazać na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 czerwca 2017 sygn. akt: II OSK 2873/15, w którym zajęto stanowisko, iż „, z przekroczeniem upoważnienia ustawowego mamy do czynienia w § 13 ust. 4 pkt 3 Regulaminu przez nałożenie na prowadzących chów zwierząt gospodarskich przeprowadzanie deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt (...). Prawodawca lokalny realizując postanowienia przepisu art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z 1996 roku, nie mógł nałożyć takich obowiązków, a na mocy art. 4 ust. 2 pkt 8 tej ustawy nie mógł także wskazać takiego podmiotu - zobowiązanego do przeprowadzenia deratyzacji. Norma kompetencyjna wspomnianego przepisu nie obejmuje bowiem upoważnienia do regulowania przez radę gminy a zatem i przez Związek, kwestii nałożenia na podmioty prywatne takiego obowiązku.” Ustanawiając obowiązek określony w §22 ust.1 pkt 2 w Rozdziale 7 Regulaminu Rada wykroczyła zatem poza przyznaną ustawą delegację.

W § 22 ust.2 zawartym w Rozdziale 7 uchwały postanowiono następnie, że: „Posiadacz pszczoł zobowiązany jest przetrzymywać je w ulach ustawionych w odległości, co najmniej 10 m od granicy nieruchomości w taki sposób, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla właścicieli nieruchomości sąsiednich”

Powyższe uregulowanie wkracza w materię regulowaną przepisami Kodeksu cywilnego w zakresie prawa sąsiedzkiego. W tym miejscu należy przywołać stanowisko zajęte przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 listopada 2017r. sygn. akt: II OSK 443/16, w którym stwierdzono, że: „Sąd pierwszej instancji prawidłowo podzielił zarzut skarżącego Prokuratora dotyczący sprzeczności z prawem postanowień § 18 ust. 4 pkt 4 regulaminu, w którym Rada Miejska zobowiązała osoby utrzymujące zwierzęta gospodarskie do trzymania pszczoł w ulach, ustawionych w odległości co najmniej 10 m od granicy nieruchomości w taki sposób, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla właścicieli nieruchomości sąsiednich. (...) nakazanie, aby ule były ustawione: "w odległości co najmniej 10 m od granicy nieruchomości w taki sposób, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla właścicieli nieruchomości sąsiednich", bezprawnie ingeruje w stosunki sąsiednie. (...) Jest to sfera prawa prywatnego, a nie publicznego. Zgodnie z art. 144 Kodeksu cywilnego w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Przepis ten otwiera grupę unormowań w Kodeksie cywilnym określanych mianem prawa sąsiedzkiego. Prawo sąsiedzkie dotyczy sytuacji, w których wzajemne oddziaływanie na siebie gruntów może rodzić sprzeczne interesy. Funkcją tych unormowań jest zapobieganie ewentualnym konfliktom pomiędzy sąsiadami oraz rozstrzyganie tych konfliktów. Rada gminy nie posiada uprawnienia do doprecyzowania regulacji kodeksowych dotyczących prawa sąsiedzkiego w akcie prawa miejscowego.”

Należy zatem uznać za wykraczające poza przyznaną delegację przepisem art. 4 ust.2 u.c.p.g. uregulowanie w przepisie § 22 ust.2 zawartym w Rozdziale 7 uchwały.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że realizując swą kompetencje stanowiącą, rada jest obowiązana uwzględniać wytyczne zawarte w przyznanym jej upoważnieniu. Nieprawidłowa realizacja normy kompetencyjnej stanowi istotne naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności takiej regulacji.

Wobec powyższego należało stwierdzić nieważność uchwały w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dnia od daty jego otrzymania.

**z up. WOJEWODY
PODKARPACKIEGO
DYREKTOR GENERALNY
URZĘDU**

Marcin Zaborniak